

Sygnatura akt II AKa 247/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. Arkadiusza Jeziorka

po rozpoznaniu 2 marca 2023 r. sprawy

P. R. oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

M. G. oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

A. K. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s.

J. L. (1) oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

R. K. oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

A. I. oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 55 § 1 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora co do wszystkich oskarżonych oraz oskarżonego A. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 2 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 429/18

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec:

- 1) **P. R. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie II,**
- 2) **A. K. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie VIII,**
- 3) **A. I. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie XXXIV,**
- 4) **R. K. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie XXXVIII,**

5) *J. L. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie XLIII*

i postępowanie karne w tej części na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa i stwierdzając, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone w punkcie VI oraz kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w punkcie IX;

II. *zmienia zaskarżony wyrok wobec M. G. w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary grzywny w miejsce art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. przyjmuje przepis art. 71 § 1 k.k.;*

III. *w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;*

IV. *na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. R. karę łączną grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 500 (pięćset) złotych;*

V. *zasądza od oskarżonego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 10 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w wysokości 300 zł;*

VI. *wymierza oskarżonemu P. R. opłatę za obie instancje w wysokości 7.800 zł.*

UZASADNIENIE

P. R. został oskarżony o to, że :

I. W okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku we W. i na terenie innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład, której wchodził M. G., S. M., K. W. (1), D. K., D. J., P. S. (1), R. N., J. L. (2), R. K., A. I., R. G., J. B. (1), D. G. (1) i inne osoby, mającą na celu dokonywanie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i innych;

tj. o czyn z art. 258§3 kk

II. w okresie od **22 kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku** we W., działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, prowadząc rzeczywisty obrót pojazdami sprowadzonymi z zagranicy o łącznej wartości netto nie mniejszej niż **98.707.513 zł** posługiwał się w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek w okresie: **od 22 kwietnia 2008 roku do 03 marca 2009 roku** firmą (...) z/s D. ul. (...), w okresie **od 05 stycznia 2009 roku do 30 września 2009 roku** firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 23 kwietnia 2009 do 07 grudnia 2009 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 10 lipca 2009 roku do 01 lipca 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 01 lipca 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), od **lipca 2009 do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 15 stycznia 2010 roku do 30 września 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s (...) gm. O., **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od października do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...) oraz **od października 2009 do września 2010** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **21.445.202 zł;**

tj. o czyn z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks

III. w okresie pomiędzy 3 a 25 lipca 2008r., we W. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu B. (...) nr VIN (...) sporządzoną pomiędzy sprzedającym (...) oraz kupującym P.

S. (2) w ten sposób, że wypełnił treść umowy i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego (...), po czym P. S. (2) posłużył się powyższą umową jako autentyczną podczas procedury rejestracji samochodu w kraju;

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

IV. w okresie od 18 marca 2009r. do 19 czerwca 2009r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu użycia, jako autentyczne podrobił szereg umów kupna sprzedaży oraz potwierdzeń sprzedaży samochodów osobowych w ten sposób, że w dokumentach tych nanosił dane osobowe fikcyjnych sprzedających oraz podpisywał się za nich, a następnie dokumenty te po uzupełnieniu danych nabywcy przekazywał im do podpisu nadając w ten sposób tymże dokumentom cechy autentyczności, które to dokumenty następnie, jako autentyczne przedstawiane były przez nabywców pojazdów w różnych urzędach podczas procedury rejestracji samochodu w kraju, a w tym:

- w okresie pomiędzy 18 marca 2009r. a 3 kwietnia 2009r. we W. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki R. (...) nr VIN (...) datowane na 27 marca 2009r. wystawione dla R. S. wpisując do niego dane fikcyjnego sprzedającego R. E. i składając nieczytelny podpis sprzedającego,

- w okresie pomiędzy 6 kwietnia 2009r. a 21 kwietnia 2009r. we W. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki A. (...) nr VIN (...) datowane na 20 kwietnia 2009r. wystawione dla G. K. i A. K. (2) wpisując do niego dane fikcyjnego sprzedającego R. E. i składając nieczytelny podpis sprzedającego

- w dniu 8 maja 2009r. we W. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki A. (...) nr VIN: (...), datowane na dzień 08 maja 2009 roku, wystawione w miejscowości E. przez R. E. dla J. H. w ten sposób, że wypisał jego treść i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego R. E.,

- w dniu 13 maja 2009 roku we W. podrobił, potwierdzenie sprzedaży samochodu marki T. (...) nr VIN: (...), datowane na dzień 13 maja 2009 roku w miejscowości (...) wystawione dla A. M. (1) i W. M. przez J. B. (2) w ten sposób, że wypisał treść potwierdzenia i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego

- w dniu 17 maja 2009 r. we W. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu P. (...) nr VIN (...) sporządzona pomiędzy R. E. jako sprzedającym i A. C. i M. C. (1) w ten sposób, że na druku umowy wpisał fikcyjne dane dotyczące rzekomego sprzedającego R. E., rzekomego miejsca zawarcia umowy, to jest miejscowość (...) w Belgii oraz swoje i M. C. (1) dane jako kupujących, a także podpisał się na niej jako sprzedający

- w okresie pomiędzy 6 a 19 maja 2009 roku we W. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki A. (...) nr VIN: (...) datowane na 12 maja 2009r. wystawione przez R. E. dla A. N. w ten sposób, że wypisał treść potwierdzenia i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego,

- okresie od 8 maja 2009r. a 21 maja 2009 roku we W. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki WV S. nr VIN: (...) datowane na 19 maja 2009r., wystawione przez fikcyjnego sprzedającego M. B. dla M. C. (2) w ten sposób, że wypisał jego treść oraz podpisał jako sprzedający

- w okresie pomiędzy 11 a 25 maja 2009r. podrobił potwierdzenie sprzedaży samochodu marki S. (...), nr VIN: (...) datowane na 21 maja 2009r. wystawione przez H. C., dla A. B. (1) i A. B. (2) w ten sposób, że wypisał jego treść i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego,

- w okresie pomiędzy 10 czerwca 2009r. a 11 czerwca 2009 r. we W. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu marki V. (...) nr VIN: (...), sporządzoną pomiędzy kupującymi K. i M. D. a sprzedającym R. E. w ten sposób że wypisał jej treść oraz podpisał się za fikcyjnego sprzedającego

- w dniu 11 czerwca 2009 roku we W. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu marki V. (...) nr VIN: (...) sporządzoną pomiędzy R. E. jako sprzedającym a H. S. jako kupującym w ten sposób, że wypisał jej treść i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego R. E.

- w dniu 14 czerwca 2009r. we W. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu marki A. (...) nr VIN: (...), datowana na 14 czerwca 2009r., sporządzoną pomiędzy R. E. jako sprzedającym i (...) i A. M. (2) jako kupującymi w ten sposób, że wypisał treść umowy i podpisał się za fikcyjnego sprzedającego,

- w dniu 19 czerwca 2009 roku we W. podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu marki A. (...) nr VIN: (...) datowana na 19 czerwca 2009r., sporządzoną pomiędzy R. E. jako sprzedającym a Z. S. i G. S. jako kupującymi w ten sposób, że wypisał treść umowy i podpisał się za fikcyjnego;

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

V. w okresie pomiędzy 25 września 2009r., a 19 października 2009 roku w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu użycia, jako autentyczną podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu marki P. (...) nr VIN: (...) datowana na 15 października 2009r. sporządzona pomiędzy S. D., jako sprzedająca a K. B. jako kupującym w ten sposób, że wypisał jej treść i podpisał się za fikcyjną sprzedającą, którą to umowa następnie K. B. posługiwał się przedkładając w urzędach podczas procedury rejestracji samochodu w kraju;

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 65§1 kk

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku we W. i na terenie innych miejscowości, działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził M. G., S. M., K. W. (1), D. K., D. J., P. S. (1), R. N., J. L. (2), R. K., (...), R. G., J. B. (1), D. G. (1) i inne osoby, mającą na celu dokonywanie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i innych;

tj. o czyn z art. 258§3 kk

VII. w okresie od **22 kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku** we W., działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z P. R. czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, prowadząc rzeczywisty obrót pojazdami sprowadzonymi z zagranicy o łącznej wartości netto nie mniejszej niż **98.707.513 zł** posługiwał się w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek w okresie: **od 22 kwietnia 2008 roku do 03 marca 2009 roku** firmą (...) z/s D. ul. (...), w okresie **od 05 stycznia 2009 roku do 30 września 2009 roku** firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 23 kwietnia 2009 do 07 grudnia 2009 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 10 lipca 2009 roku do 01 lipca 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 01 lipca 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od lipca 2009 do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), w okresie **od 15 stycznia 2010 roku do 30 września 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s (...) gm. O., **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od lipca do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), **od października do grudnia 2010 roku** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...) oraz **od października 2009 do września 2010** posługiwał się firmą (...) z/s W. ul. (...), czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **21.445.202 zł**;

tj. o czyn z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1, 2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 6§2 kks

M. G. został oskarżony o to, że :

XI. w okresie od kwietnia 2009 do września 2010 roku we W. i na terenie innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził P. R., S. M., K. W. (1), D. G. (2), A. K. (1) i inne osoby mającej na celu dokonywanie przestępstw skarbowych oraz przeciwko wiarygodności dokumentów;

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XII. w okresie od 23 kwietnia 2009 roku do 30 grudnia 2009 roku we W., działając czynem ciągłym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy P. R. i A. K. (1) do zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek w ten sposób, że w dniu 23 kwietnia 2009r. zgłosił w Urzędzie Miejskim we W. prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek pod firmą (...) z/s W. ul. (...), następnie otworzył indywidualne i firmowe rachunki bankowe, następnie przekazał dane tej firmy (...) oraz na polecenie P. R. wpłacał w walucie euro na prywatny rachunek w L. Banku należności przekazywane osobiście przez P. R. a następnie na jego polecenie wydawał dyspozycje przelewu tych środków na rachunek firmowy w L. Bank firmy (...) umożliwiając im nabycie z zagranicy nie mniej niż 603 samochody o wartości netto nie mniejszej niż 22.225.215,99 zł przez co udzielał pomocy do zatajenia prowadzonej rzeczywiście przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej i narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **4.889.547,30 zł**;

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks

XIII. w lipcu 2009 roku we W. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłonił P. S. (1) do udzielenia pomocy w celu zatajenia prowadzenia przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej na własny rachunek w ten sposób, iż namówił P. S. (1) do zarejestrowania w Urzędzie Miejskim we W. działalności gospodarczej pod firmą (...) z/s we W. przy ul. (...), założenia firmowego rachunku bankowego oraz podjęcie innych czynności rejestracyjnych w urzędzie skarbowym, urzędzie statystycznym i innych urzędach oraz przekazania mu wszystkich pozyskanych z wymienionych urzędów dokumentów, które następnie wydał P. R. i A. K. (1) umożliwiając im w ten sposób nabycie z zagranicy używanych samochodów o wartości netto nie mniejszej niż 8.651.098 zł oraz zatajenie prowadzonej rzeczywiście przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej i narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **1.903.241,56 zł**;

tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks

A. I. został oskarżony o to, że :

XXVI. w okresie od lipca 2010 roku do sierpnia 2010 w W., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zgłosił w Urzędzie Miejskim (...) prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek pod firmą (...) z/s W. ul. (...), NIP: (...), otworzył indywidualne i firmowe rachunki bankowe, następnie przekazał dane tej firmy (...) umożliwiając P. R. i A. K. (1) nabycie z zagranicy używanych samochodów o łącznej wartości netto nie mniejszej niż **3.595.140 zł** czym udzielił pomocy do zatajenia prowadzonej rzeczywiście przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej i narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **790.931 zł**;

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks

R. K. został oskarżony o to, że :

XXVII. w okresie od września 2009r. do października 2009 roku w W., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zgłosił w Urzędzie Miejskim (...) prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek pod firmą (...) z/s W. ul. (...), NIP: (...), otworzył indywidualne i firmowe rachunki bankowe, następnie przekazał dane tej firmy (...) umożliwiając P. R. i A. K. (1) nabycie z zagranicy używanych samochodów o łącznej wartości netto nie mniejszej niż **9.967.610 zł**, czym udzielił pomocy do zatajenia prowadzonej rzeczywiście przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej i narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **2.192.874 zł**;

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks

J. L. (1) został oskarżony o to, że :

XXVIII. w okresie od maja 2010 do czerwca 2010 w W., działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zgłosił w Urzędzie Miejskim (...) prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek pod firmą

(...) z/s W. ul. (...), NIP: (...), otworzył indywidualne i firmowe rachunki bankowe, następnie przekazał dane tej firmy (...) umożliwiając P. R. i A. K. (1) nabycie z zagranicy używane samochody o wartości netto nie mniejszej niż **7.190.280 zł** czym udzielił pomocy do zatajenia prowadzonej rzeczywiście przez P. R. i A. K. (1) działalności gospodarczej i narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie w podatku VAT w kwocie nie mniejszej niż **1.581.862 zł**;

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 6§2 kks

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn.. akt: III K 429/18:

I. uznał oskarżonego **P. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **I** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 258§3 kk i za to na podstawie art.258§3 kk wymierzył mu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego **P. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **II** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa skarbowego z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1,2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks i za to na podstawie art. 55 §1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1,2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks wymierzył mu karę roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 500 (pięciuset) złotych,

III. uznaje oskarżonego **P. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **III** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 270§1 kk w zw. z art. 65§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk w zw. z art.65§1 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 500 (pięciuset) złotych ,

IV. uznał oskarżonego **P. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **IV** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 270§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. art. 65§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk w zw. z art.12 kk w zw. art. 65§1 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 500 (pięciuset) złotych,

V. uznał oskarżonego **P. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **V** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 270§1 kk w zw. z art. 65§1 kk i za to na podstawie art.270§1 kk w zw. art. 65§1 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 500 (pięciuset) złotych,

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wymierzone powyżej oskarżonemu **P. R.** i wymierzył mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 500 (pięciuset) złotych,

VII. uznał oskarżonego **A. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **VI** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 258§3 kk i za to na podstawie art.258§3 kk wymierzył mu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. uznał oskarżonego **A. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **VII** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa skarbowego z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1,2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks i za to na 55 §1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1,2 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone powyżej oskarżonemu **A. K. (1)** i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

X. uznał oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **XI** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 258§1kk i za to na podstawie art.258§1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§1,2,3, kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

XI. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. G.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

XII. na podstawie art. 73§2 kk oddał oskarżonego **M. G.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XIII. na podstawie art. 72§1 kk zobowiązał oskarżonego **M. G.** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,

XIV. na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie wobec **M. G.** w zakresie czynu XII i XIII zarzucanego mu aktem oskarżenia,

XV. uznał oskarżonego **A. I.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XXVI** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 18§3 kk w zw. z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks i za to na podstawie art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks w zw. z art.19§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych każda,

XVI. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. I.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

XVII. na podstawie art. 72§1 kk zobowiązał oskarżonego **A. I.** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,

XVIII. na podstawie art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego **A. I.** przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 300 (trzysta) złotych;

XIX. uznał oskarżonego **R. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XXVII** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 18§3 kk w zw. z art.55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks i za to na podstawie art.55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks w zw. z art.19§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych każda,

XX. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. K.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

XXI. na podstawie art. 72§1 kk zobowiązał oskarżonego **R. K.** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,

XXII. na podstawie art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego **R. K.** przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

XXIII. uznał oskarżonego **J. L. (I)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XXIX** części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 18§3 kk w zw. z art.55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks i za to na podstawie art.55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art.6§2 kks w zw. z art.19§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych każda,

XXIV. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. L. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

XXV. na podstawie art. 72§1 kk zobowiązał oskarżonego **J. L. (1)** do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby,

XXVI. na podstawie art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego **J. L. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

XXVII. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania:

- oskarżonemu A. I. w dniach 25-27 lutego 2013r.,
- oskarżonemu R. K. w dniach 23-24 stycznia 2013r.,
- oskarżonemu J. L. (1) w dniach 23-24 stycznia 2013r.,

XXVIII. na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 632 pkt 2 kpk zasądził od oskarżonych P. R., A. K. (1), M. G., A. I., R. K., J. L. (1), na rzecz Skarbu Państwa przypadające od nich koszty procesu związane ze sprawą każdego z nich, oraz wymierzył im opłaty:

- P. R. w kwocie - 15.300 zł
- A. K. (1) w kwocie - 5.400 zł
- M. G. w kwocie - 1080 zł
- A. I. w kwocie - 220 zł
- R. K. w kwocie - 220 zł
- J. L. (1) w kwocie - 220 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońcy oskarżonego A. K. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonych : P. R., A. K. (1), A. I., R. K., J. L. (1) oraz M. G., zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji w opisach czynów przypisanych oskarżonym P. R. i A. K. (1) w punktach II i VIII części dyspozytywnej wyroku, że oskarżeni swoim działaniem narazili na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT oraz w opisach czynów przypisanych A. I., R. K. i J. L. (1) w punktach XXXIV, XXXVIII i XLIII części dyspozytywnej wyroku, że oskarżeni ci udzielili pomocy P. R. i A. K. (1) w popełnieniu przestępstwa skarbowego i narażenia na uszczuplenie należności Skarbu Państwa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W. określających zobowiązanie podatkowe w podatku VAT za lata 2008-2010 wobec P. R., prowadzi do wniosku, że P. R. i A. K. (1) swoim działaniem uszczuplili podatek VAT, a A. I., R. K. i J. L. (1) udzielili im do tego pomocy.

2) obrazę przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyrażająca się w niedostatecznym rozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy oraz wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonych P. R., A. K. (1), A. I., R. K. i J. L. (3) w zakresie przypisanych im w punktach II, VIII, XXXIV, XXXVIII i LXIII części dyspozytywnej wyroku przestępstw skarbowych, a w szczególności pominięciu podczas ustalania faktów będących podstawą orzeczenia dowodów w postaci trzech decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W. określających

zobowiązanie podatkowe w podatku VAT za lata 2008-2010 wobec P. R. i wynikająca stąd dowolną ocenę dowodów skutkująca przyjęciem, że P. R. i A. K. (1) swym działaniem jedynie narazili na uszczuplenie podatek VAT.

3) obrazę przepisów prawa materialnego – to jest art. 33 § 1 i 2 k.k. poprzez przyjęcie tych przepisów, jako podstawy wymiaru grzywny oskarżonemu M. G. obok kary pozbawienia wolności orzeczonej za przypisane jemu w punkcie XVI części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w sytuacji, gdy podstawa wymiaru kary grzywny za to przestępstwo, przy braku ustalenia, że zostało ono popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub że oskarżony w wyniku tego przestępstwa korzyść taką osiągnął oraz przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, powinien być przepis art. 71 § 1 k.k.

4) obrazę przepisów prawa materialnego – to jest art. 39 § 2 k.k.s. poprzez przyjęcie za podstawę wymierzenia oskarżonym P. R. i A. K. (1) kar łącznych art. 86 § 1 k.k. w sytuacji, gdy wymierzone oskarżonym kary jednostkowe podlegające łączeniu orzeczone zostały za przestępstwa powszechne oraz przestępstwo skarbowe, w związku z czym podstawą do wymierzenia kary łącznej powinien być przepis art. 39 § 2 k.k.s.

Podnosząc powyższe zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) zmianę opisu czynów przypisanych P. R. i A. K. (1) w punktach II i VIII części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżeni ci uszczuplili należności Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w kwocie niemniejszej niż 21.445.202 zł, oraz w zmianę opisów czynów przypisanych A. I., R. K. i J. L. (1) w punktach XXXIV, XXXVIII i XLIII części dyspozytywnej wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżeni ci udzielili pomocy do popełnienia przestępstwa skarbowego i uszczuplenia należności Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT.

2) zmianę punktu XVI części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru orzeczonej wobec M. G. kary grzywny przepisu art. 71 § 1 k.k.

3) zmianę punktu VI i IX części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych P. R. i A. K. (1) kar łącznych przepisu art. 39 § 1 k.k.s.

4) orzeczenie na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. wobec oskarżonych P. R. i A. K. (1), za przypisane im w punktach II i VIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwo skarbowe, środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości po 10.722.601 zł;

z pozostawieniem wyroku w pozostałej części w mocy.

Obrońcy oskarżonego A. K. (1) – adw. P. Ł. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób rażąco dowolny oraz sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi w zakresie sprawstwa oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia, że :

a) oskarżony wspólnie i w porozumieniu z P. R. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą;

b) oskarżony wspólnie i w porozumieniu z P. R. prowadził obrót pojazdami sprowadzonymi z zagranicy posługując się w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek firmami innych osób fizycznych wymienionych szczegółowo w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VII komparycji wyroku;

c) wyjaśnienia innych oskarżonych, w szczególności zaś M. G. oraz P. R. są wiarygodne w zakresie w jakim obciążają oskarżonego, zwłaszcza wobec towarzyszącej im motywacji, a w przypadku P. R. także wielości ich wersji.

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez błędną, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i

doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego jako niewiarygodnych oraz dowolne, niezajdujące podstawy w materiale dowodowym ustalenie umyślności zachowania oskarżonego, które to naruszenie doprowadziło do przypisania u odpowiedzialności za zarzucane czyny.

3) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w sposób rażąco dowolny oraz sprzeczny z zasadami prawidłowo rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń w zakresie uprzedniej karalności oskarżonego w Niemczech zafalszowanie dokumentów, podczas gdy z przedłożonych przez oskarżonego w toku postępowania dokumentów wynika, że nie figuruje on w publicznych rejestrach jako osoba karana, co w konsekwencji mogło mieć wpływ na wymiar orzeczonej wobec A. K. (1) kary, albowiem zgodnie z dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 2 k.k., sąd uwzględnia sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a więc również dotychczasową karalność, co stanowi niewątpliwie istotną okoliczność decydującą rodzaju i wysokości kary wymierzonej przez sąd.

4) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka H. C., podczas gdy zeznania tego świadka nie doprowadziłyby do przewlekłości postępowania, przeciwnie przyczyniłyby się do sprawniejszego rozpoznania przedmiotu sprawy, a okoliczności na które został zawnioskowany wyżej wymieniony świadek miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i oceny zasadności przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów.

5) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez jego niezastosowanie i w konsekwencji skazanie oskarżonego za czyn opisany w pkt VII komparycji wyroku mimo przedawnienia jego karalności.

6) obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 63 § 1 k.k., a w konsekwencji niezaliczenie okresu zatrzymania oskarżonego, które miało miejsce w dniach 21-22 czerwca 2018 r. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

7) rażąco niewspółmierność zarówno kar jednostkowych, jak również kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego, podczas gdy nawet zakładając zasadność wydania wyroku skazującego w niniejszej sprawie, uwzględnienie dyrektyw z art. 53 k.k., a przede wszystkim fakt, iż oskarżany od wskazanego w opisach czynów objętych aktem oskarżenia czasu popełnienia tych przestępstw, nie popełnił żadnego przestępstwa w tym przestępstwa skarbowego, a jego postawa prawnie jest nienaganna od 12 lat co oznacza, iż cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną osiągnięte również wówczas, gdy będzie miała ona charakter nie izolacyjny.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie A. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów;

alternatywnie:

2) uniewinnienie A. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt VI komparycji wyroku oraz uchylene zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu opisanego w pkt VII komparycji wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Obrończyni oskarżonego A. K. (1) – adv. K. P. – zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1) art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez prowadzenie postępowania i zaniechanie umorzenie postępowania w zakresie zarzutu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności czynów opisanych w ww. punkcie tj. czynu z art. 55 § 1 k.k.s.

2) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji uznania za wiarygodne oraz wskazania w treści uzasadnienia wyroku przyczyn dla których Sąd odmówił wiarygodności częściowym wyjaśnieniom P. M. oraz wyjaśnieniom A. K. (1) i S. M., jednocześnie bezkrytycznego uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego P. R., M. L., M. G. ora S. Z., podczas gdy oskarżony P. R., M. G. oraz S. Z., podczas gdy oskarżony P. R., M. G. i S. Z. de facto zmienił swoje wyjaśnienia.

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oraz kontrolowanej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przejawiającą się nieobiektywnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony A. K. (1) założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu dokonywanie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i innych.

4) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. polegająca na oddaleniu wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadka H. C. jako zmierzającego do przewlekłości postępowania, podczas gdy Sąd meriti nie wskazał, iż wniosek zmierza w sposób oczywisty do takiego przedłużenia, a nadto nie wskazał argumentów przemawiających za prawdziwością powyższej przesłanki.

5) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczną z tymi przepisami ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji błędne wnioski co do popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym i przeprowadzonego na rozprawie prowadzi do wniosków zgoła odmiennych.

Wskazując, że powyższe naruszenie przepisów prawa procesowego było istotne, albowiem miało bezpośredni wpływ na treść zaskrzonego orzeczenia, polegającego na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu opisanego w wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie prowadzi do takiego wniosku.

6) art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu A. K. (1), w sytuacji gdy oskarżony jest osobą niekaraną, zachodzi względem niego pozytywna prognoza kryminologiczna, wiedzie ustabilizowany tryb życia, orzeczenie łagodniejszej kary czyniłoby zadość dyrektywom wymiaru kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.;

2) zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII wyroku, tj. przestępstwa z art. 55 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. – umorzenie postępowania karnego co do ww. czynu, gdyż wynika to faktu, iż doszło do przedawnienia karalności;

3) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna.

Z uwagi na zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, Sąd Apelacyjny odniesie się tylko do kwestii objętej owym wnioskiem tj. umorzenia postępowania wobec oskarżonych, których dotyczyła apelacja oskarżyciela publicznego, z uwagi na przedawnienie karalności przypisanych im przestępstw skarbowych.

Sąd odwoławczy na podstawie art. 439 § 1 k.p.k. zobligowany był z urzędu uwzględnić uchybienie w tej materii wobec wszystkich oskarżonych objętych apelacją prokuratora, mimo braku odpowiednich zarzutów.

Art. 17 §1 pkt 6 kpk stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Zgodnie z art. 44 § 1 kks karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat.

10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Przepis art. 44 § 5 k.k.s. stanowi, że jeżeli w okresie przewidzianym w art. 44 § 1 lub § 2 k.k.s. wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt. 2 – z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.

Na mocy art. 15zzr ust. 6 noweli z 31 marca 2020 r. do specustawy z 2 marca 2020 r. (jednej z tzw. „ustaw (...)19”), w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19 nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Na mocy ustawy z dnia 14 maja 2020 r. art. 15zzr ust. 6 został uchylony z dniem 16 maja 2020 r. W ustawie z 20.04.2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, mocą art. 4 dodano kolejny, zawieszający bieg terminu przedawnienia karalności przestępstw skarbowych przepis - art. 15zzr 1. Znalazł się tam również przepis intertemporalny w postaci art. 7 o brzmieniu: „Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, **chyba że termin przedawnienia już upłynął**”. Dla uniknięcia wątpliwości dodajmy, że art. 15zzr 1 ustawy (...)owej to jedyny przepis o przedawnieniu zawarty w ustawie nowelizującej, a zatem jej art. 7 nie mógł dotyczyć jakiegokolwiek innej wypowiedzi ustawodawcy.

Wobec oskarżonych, odnośnie których prokurator apelował, toczyło się postępowanie o czyny z art. 55§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 kks w zw. z art. 6§2 kks. Przestępstwo z art. 55 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Bez znaczenia dla długości okresu przedawnienia pozostaje zmiana wymiaru kary w wyniku zastosowania jej nadzwyczajnego złagodzenia lub obostrzenia, nawet, jeśli jest ono obligatoryjne.

W przypadku art. 15zzr ust. 6 cytowanej wyżej ustawy (...)owej z 2020 roku ustawodawca nie przewidział odrębnego przepisu wyłączającego zasadę z art. 2 § 2 kks (4 § 1 k.k.), podczas gdy jest to warunek sine qua non retroaktywnego wydłużania terminów przedawnienia. Przepis ten nie miał zatem mocy wstecznej. Dobitnym potwierdzeniem prawidłowości tej konkluzji jest fakt, że wprowadzonemu później art. 15zzr 1 moc taką nadano, przewidując w art. 7 ustawy z 20.04.2021 r. cytowaną wyżej klauzulę.

Na tle redakcji art. 44 § 3 i 4 k.k.s. wciąż istnieją w doktrynie spory co do początku biegu przedawnienia przestępstw skarbowych o charakterze materialnym (por. T. Lewczyk, glosa do wyroku SN z dnia 26 stycznia 2011 r. II KK 214/10, OSP 2012, z. 1, poz. 5; M. Kulik, Przedawnienie karalności i przedawnienie wykonania kary w polskim prawie karnym, Warszawa 2014, s. 653–654; T. Radtke, glosa do wyroku SN z dnia 26 stycznia 2011 r., II KK 214/10, Prok. i Pr. 2015, nr 12, s. 185–194; odmiennie: A. Skowron, glosa do wyroku SN z dnia 17 listopada 2014 r., III KK 226/14, LEX/el. 2015 czy postanowienie SN z dnia 10 września 2015 r., V KK 92/15, LEX nr 1816583). Nie odnosząc się szerzej do tej kwestii, Sąd Apelacyjny odwołał się do regulacji art. 44 § 3 k.k. bowiem to, że do przedawnienia doszło – gdyby uwzględnić treść § 4 – najmniejszych wątpliwości budzić nie może. Otóż, przypomnieć należy, że oskarżonym przypisano przestępstwo skarbowe firmanctwa znamienne skutkiem w postaci narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Sąd I instancji ustalił w opisie czynu, że skutek ów nastąpił najpóźniej w grudniu 2010 r. Jeśli zatem narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej nastąpić miało w grudniu 2010 r., to oczywistym jest, że w rozumieniu art.

44§ 3 k.k. termin płatności tej należności publicznoprawnej, in concreto podatku VAT, upłynął w grudniu 2010 r. Nie może bowiem powstać narażenie na uszczuplenie podatku, jeśli nie jest on jeszcze wymagalny. Innymi słowy, ustalenia Sądu I instancji były takie, że obowiązek podatkowy związany z koniecznością złożenia odpowiednich deklaracji w zakresie podatku VAT zaistniał najpóźniej w listopadzie 2010 r., skoro narażenie na uszczuplenie tego podatku ustala Sąd na grudzień 2010 r. Ustaleń w tym zakresie, z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 434 § 1 k.p.k., skorygować nie można. Zresztą, Sąd Apelacyjny nie dostrzega dowodów na to, że oskarżonym można przypisać niezrealizowanie obowiązku podatkowego w wyniku zdarzeń rodzących taki obowiązek, zaistniałych po listopadzie 2010 r.

W tym stanie rzeczy, 10 letni termin przedawnienia karalności przypisanych oskarżonym przestępstw skarbowych liczyć należy od 31 grudnia 2010 r. Przedawnienie nastąpiło więc z dniem 31.12.2020 roku, jeszcze przed wejściem w życie w/w ustawy z 20.04.2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

W przypadku oskarżonego A. K. (1), nie zauważyli skarżący, że nie toczyło się względem niego postępowanie podatkowe. Zgodnie z treścią art. 44§ 2 k.k.s.: Karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności. Termin ten wynosi 5 lat w przypadku zobowiązań podatkowych i może zostać przedłużony tylko wówczas, gdy w tym okresie zostało wszczęte postępowanie karnoskarbowe. Por. art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Rzecz w tym, że musiało by się toczyć postępowanie podatkowe wobec oskarżonego (podatnika), aby takie przedłużenie nastąpiło, a w realiach niniejszej sprawy tak nie było. Postępowaniem podatkowym (administracyjnym) był objęty współoskarżony P. R..

Apelacje obrońców oskarżonego A. K. (1) uwzględniono wyłącznie w zakresie podniesionego w niej zarzutu przedawnienia karalności przypisanego mu przestępstwa skarbowego – powody wyjaśniono wyżej. Pozostałe zarzuty były niezasadne.

Prawdą jest, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia oczekiwanych standardów i wymogów art.424 § 1 kpk. Pozwala jednak ono na dokonanie prawidłowej kontroli odwoławczej. Skarżący wytykając wady tego dokumentu, skądinąd słusznie, i koncentrując się na nim, zdają się jednak ignorować treść dowodów przyjętych za podstawę ustaleń dotyczących A. K. (1), w tym przede wszystkim P. R. i M. G.. Depozycje tych oskarżonych mają wsparcie także w innych wskazanych przez Sąd dowodach. Z relacji w/w wynika zaś, że P. R. poznał A. K. (1) na przełomie 2007 i 2008 roku. Obaj zajmowali się handlem samochodami używanymi na niewielką skalę. Wpadli wówczas wspólnie na pomysł aby sprowadzać samochody na firmę zarejestrowaną na „słupa” i w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów korzystać z możliwości kupowania aut bez podatku VAT naliczanego przez przedsiębiorcę zagranicznego, co czyniło sprowadzane auta konkurencyjne cenowo. /t.XXXI k 6088-6096, t.XXXII k.6326-6330/

Realizując ów plan w kwietniu 2008 r. P. R. i S. M. poznali K. W. (2). P. R. namówił wymienionego aby zarejestrował na swoje nazwisko działalność gospodarczą polegającą na handlu używanymi samochodami w zamian za ustalone przez nich wynagrodzenie. K. W. (1) wyraził zgodę i przy pomocy S. M. złożył stosowne dokumenty w urzędach, jak również otworzył rachunki bankowe, za pomocą których rozliczane miały być transakcje związane z zakupem i sprzedażą samochodów. Jednocześnie przekazał on P. R. kartę bankomatową oraz hasła umożliwiające dokonywanie operacji na rachunkach poprzez internet. Firma K. W. (1) (...) zarejestrowana została w Urzędzie Miejskim we W. w dniu 22 kwietnia 2008r. Dokumenty firmowe K. W. (2) P. R. przekazał **A. K. (1)**, który wykorzystywał je podczas zakupów samochodów w zagranicznych firmach, gdzie sam przedstawiał się również jako (...). Z wykazanych 401 zakupionych w Belgii samochodów pięć zostało zarejestrowanych w Polsce na K. W. (2) na podstawie podrobionych umów kupna sprzedaży z których wynikało, że pojazdy te nabył K. W. (1) jako osoba fizyczna zwolniona z obowiązku odprowadzenia podatku VAT. Trzy z tych samochodów zostały następnie sprzedane w Polsce osobom fizycznym bezpośrednio, jeden poprzez komis prowadzony w G. pod nazwą PHU (...) przez brata **A. K. (1)** – Z. K. (1), zaś jeden poprzez komis (...)we (...) S.A. we W.. W tym ostatnim przypadku **A. K. (1)** został upoważniony do odebrania z komis G. należności za pojazd przelanej przez (...) S.A. /t. XVII k.3164-3176, 3178, 3195-3199, 3201-3220 t.XXXIV k.6595-6599, 6605-6606, 6609-6706, 6707-6708, CX k.22022- (...), t.CXI, - t.CXIV, t.CLVII k.31584-CLVIII k. 31765 /

Na przełomie marca i kwietnia 2009r. P. R. poprzez S. M. poznał M. G., który za jego namową zgodził się zarejestrować na siebie działalność gospodarczą o nazwie (...). W okresie od kwietnia 2009r. do grudnia 2009r. na firmę (...) zakupionych zostało w Belgii i sprowadzonych do Polski 603 samochodów. M. G. poprzez swoje rachunki bankowe dokonywał zapłat za nabywane samochody na rachunki bankowe kontrahentów w Belgii. Pieniądze na ten cel otrzymywał od P. R.. Wyjeżdżał również do Belgii gdzie na polecenie P. R. spotykał się z **A. K. (1)**, zawożąc jemu pieniądze, którymi ten płacił za część zakupionych samochodów, jak też w drodze powrotnej przywoził do kraju zakupione auta. Prowadził rozmowy z klientami na terenie przy ul (...) we W., a po 7 lipca 2009r., kiedy doszło do przeszukania na ul (...) przez służby celne i policyjne, także w innych miejscach, do których były dostarczane auta, uczestniczył w odbiorze dostaw samochodów przywożonych specjalnym transportem ciężarowym do K.. /t. IV k. 582, 628-636, k. 6088-6096, 6453-6457, 6495- 6502, t. CX k.22022-22146, t.CXI, - t.CXIV, / W czerwcu 2009r. M. G. na polecenie **A. K. (1)** i P. R. znalazł kolejną osobę gotową założyć firmę, namówił do tego znanego sobie z widzenia P. S. (1), który w dniu 22 czerwca 2009r. zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą AUTO-SKUB P. S. (1). Dokumenty rejestracyjne firmy zostały przekazane P. R. i **A. K. (1)**. M. G. uczestniczył w otwarciu przez P. S. (1) rachunków bankowych a następnie odebrał od niego tokeny umożliwiające dokonywanie operacji bankowych przez internet, które przekazał **A. K. (1)**. /t.XXIII k. 4576, 4579, t.XXIV k. 4584-4601, (...) - (...), (...) - (...), t. CX k.22022-22146, t.CXI, - t.CXIV/ W lipcu 2009 roku, **A. K. (1)** i P. R. wykorzystując nieustaloną osobę lub osoby, na terenie W. zdołali namówić trzy kolejne osoby do założenia działalności gospodarczej i przekazania na potrzeby prowadzonej działalności przestępczej dokumentów rejestracyjnych firm oraz dostępu do rachunków bankowych. Pierwszą z tych osób był D. G. (1), który w dniu 13 sierpnia 2009r. zarejestrował działalność gospodarczą o nazwie (...) z/s w W.. Po uzyskaniu potwierdzenia zgłoszenia w urzędzie skarbowym płatnika podatku VAT i VAT UE oraz po założeniu firmowego rachunku bankowego przekazał on P. R. i **A. K. (1)** za pośrednictwem nieustalonej osoby dokumenty niezbędne do nabywania na jego firmę samochodów od przedsiębiorców zagranicznych. Rachunek bankowy D. G. (3) zasilany był przelewami dokonywanymi przez M. G.. Zakupów dokonywano mimo, że w grudniu 2009r. D. G. (1) zmarł. /t.CV k.20893-20894, t.CIX k.21781-21785, t. CX k.22022-22146, t.CXI, - t.CXIV / Dwa samochody sprowadzone przez P. R. i **A. K. (1)** sprzedał na terenie B. zamieszkały w tym mieście R. P., który okazał się znajomym A. K. (1).

Powyższe ustalenia mają oparcie nie tylko w relacji oskarżonych R. i G.. Wspiera je M. L., D. G. (2), D. J., R. G., A. I., R. K., R. N., J. L. (1), W. K. i M. K.. Nie jest rolą uzasadnienia przywoływanie treści tych wszystkich dowodów, Sąd Apelacyjny zaleca skarżącym obrońcom lekturę akt sprawy.

Umorzenie postępowania wobec A. K. (1) o przestępstwo skarbowe zwalnia Sąd Apelacyjny od szerszego odnoszenia się do dotyczących tej materii zarzutów apelujących. Co się tyczy przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 3 kk prawdą jest, że ustalenia w tym zakresie mają zasadnicze oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonych R. i G.. Ocena wiarygodności tych dowodów nie nasuwa zastrzeżeń. Nie dopuścił się w tym zakresie Sąd Okręgowy zarzucanych uchybień. Są to spójne, logiczne relacje, wsparte innym dowodami (mowa o tym wyżej). Łagodniejsze potraktowanie przez Sąd Okręgowy R. niż K. nie dowodzi żadną miarą, że ten pierwszy miał interes aby bezpodstawnie obciążać współoskarżonego.

Ustosunkowując się do zarzutów obrońców kwestionujących kierowniczą rolę oskarżonego i założenie zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z P. R. tj. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu z art. 258 § 3 k.k., na wstępie należy określić kryteria pozwalające na wyodrębnienie zorganizowanej grupie przestępczej. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko, że grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. Istotą "zorganizowania" jest więc istnienie wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania) o określonej trwałości oraz występujące w niej więzy organizacyjne oparte na porozumieniu, zaś elementami pozwalającymi na wyodrębnienie takiej zorganizowanej grupy przestępczej, wspólne planowanie przestępstw, akceptacja celów oraz skoordynowany sposób działania. Wystarczy, że grupa taka posiada trwałą strukturę poziomą - z reguły ze stałym gronem uczestników koordynujących jej działalność według ustalonych reguł. W przypadku grupy przestępczej nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczającą jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą

tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie (wyrok SN z 13 listopada 2013 r., II KK 170/13, Prok. i Pr. 2014/2, poz. 15). Do przypisania przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim wyjaśnień współoskarżonych R. i G. wskazuje, że oskarżony taką grupę wraz z R. stworzył i wytyczył kierunki jej działania. Nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że istniała w realiach sprawy zorganizowana struktura osób, grupa charakteryzująca się pewną trwałością, która miała na celu dokonywanie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw skarbowych i innych. Inicjatorami tego procederu byli wspólnie – jak wynika wprost z wyjaśnień R. - oskarżeni A. K. (1) i P. R.. Oskarżeni wspólnie postanowili sprowadzać samochody z zagranicy na firmę zarejestrowaną na tzw. „słupy” i w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów korzystać z możliwości kupowania aut bez podatku VAT naliczonego przez przedsiębiorcę zagranicznego, co czyniło sprowadzane auta konkurencyjne cenowo. Obaj byli inicjatorami owego przedsięwzięcia i ich pozycja była równorzędna. Uzgodnili oni podział ról w zakresie nabywania samochodów za granicą i organizacji ich transportu do Polski. Sprzedażą zajmował się oskarżony P. R. oraz m.in. S. M., D. G. (2) S. Z. i M. L., który zajmował się również rejestrowaniem samochodów sprowadzonych do W.. S. M. i M. G. przywozili z zagranicy wybrane przez A. K. (1) samochody, a także wyszukiwali we W. osoby, które zgodziłyby się założyć na swoje nazwisko firmy wykorzystywane następnie do prowadzonego procederu. Hierarchia grupy istniała, na jej szczycie byli R. i K.. To oni określali strategię działania, dobierali współdziałających wyznaczali im konkretne zadania, wreszcie to oni byli ostatnim ogniwem, beneficjentem osiągniętych zysków z przestępczej działalności, które wspólnie dzielili. Odmienne stanowisko obrońców ma wyłącznie polemiczny charakter i abstrahuje od obszernej relacji R., potwierdzonej przede wszystkim wyjaśnieniami G.. Ocena zaś tych dowodów, przeprowadzonych z zachowaniem zasady bezpośredniości, korzysta z ochrony art. 7 kpk. Odwoływanie się wyłącznie do odmiennych wyjaśnień K. jest dalece niewystarczające.

Oceniając kwestię ewentualnie rażącej niewspółmierności kary, Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że w orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art.438 pkt.4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczonej nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., (...) 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7–8, poz. 60). Tak orzeczonej kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art.53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczone i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczonej względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze będzie karą współmierną, a na zarzut rażącej niewspółmierności będą narażone wyłącznie kary niejako "graniczne". Niemniej jednak stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających konieczność wymierzenia

– przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary – ,przy możliwym zróżnicowaniu zakresu zastosowania tej instytucji - poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Dyrektywa prewencji indywidualnej oznacza, że sankcja (jej rodzaj i wysokość) powinna być tak dobrana, aby zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstw przez oskarżonego, co może zostać osiągnięte poprzez odstraszenie sprawcy od popełniania przestępstw albo jego wychowanie (resocjalizację). Efekt "odstraszący" kary ma zmaterializować się w umyśle sprawcy, ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo jest karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi do istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad próg dolnego zagrożenia. Wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę odpowiednio surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52). Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu, że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progu uprawniającego do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej, którego orzekanie kary jest zbędne, a przez to może ona nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej, rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, niezależnie od kierunku, o którym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w kontekście powyższych wskazań może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 k.k. jako takiego, bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie, natomiast nie występujących in concreto, wadliwie ustalenie istnienia okoliczności obciążającej lub wadliwie nie ustalenie okoliczności łagodzącej, wreszcie przydanie nadmiernego znaczenia poszczególnym, relewantnym okolicznościom.

Oceniając z tej perspektywy orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, że absolutnie nie razi ona surowością, już choćby z tego powodu, że oscyluje ona zdecydowanie w dolnej granicy sankcji przewidzianej w przepisie typizującym. Na niekorzyść oskarżonego przemawia skala przestępczego procederu, szkodliwość społeczna czynu wynikająca przede wszystkim z rozmiaru zamierzonych uszczupień podatkowych, długi okres działania grupy, angażowanie do niej wielu osób wreszcie karalność oskarżonego. Kara wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art.258 § 3 kk jawi się więc raczej jako łagodna.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje oparcie w art. 632 pkt 2 kpk (w zakresie umorzenia) i art. 636 § 2 kpk (skazanie) oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

SSA Cezariusz Baćkowski	SSA Andrzej Kot	SSA Piotr Kaczmarek
--------------------------------	------------------------	----------------------------